

sum paa 250 000 Kr. Denne Begrænsning ophævedes fra og med Finansaaret 1915—16 til og med Finansaaret 1921—22 under Hensyn til de særlige Forhold, som da var til Stede, og dette bevirkede, at Statens Udgifter til Hjælpekasselovens Gennemførelse i disse Aar kom til at ligge væsentlig over det Maksimalbeløb, som i Henhold til Loven af 1913 kunde ydes; i det Finansaar, i hvilket Statsbidraget var størst, nemlig i Aaret 1919—20, anvendtes der saaledes et Beløb af i alt 722 492 Kr. 24 Ø., det vil sige, at Udgifterne til Hjælpekasselovens Gennemførelse i Kommunerne i dette Aar har andraget noget over 2 Mill. Kr., medens de i det foregaaende Aar var noget derunder, mellem 1½ og 2 Mill. Kr., og i Finansaaret 1920—21 ogsaa under 2 Mill. Kr. Man har fra Ministeriets Side anset det for rettest nu at vende tilbage til det gamle Princip: at fastsætte et Maksimalbeløb for Statskassens Ydelse til Hjælpekassearbejdet ude i Kommunerne, og under Hensyn til Prisniveauet og til, at de sønderjydske Landsdele er kommet ind under denne Lovgivning, samt under Hensyn til, at Hjælpekasseinstitutionen nu ogsaa er indført i Københavns Kommune, havde jeg fundet det rimeligt at foreslaa Maksimalgrænsen forøget fra 250 000 Kr. til 500 000 Kr. Jeg var, da jeg stillede dette Forslag, ikke vidende om, at der med Hensyn til de af Hjælpekasserne anvendte Beløb var sket en væsentlig Ændring i Finansaaret 1921—22, idet Beløbet, som altsaa i det Aar, da det var højest, Finansaaret 1919—20, havde udgjort lidt over 2 Mill. Kr., pludselig i Finansaaret 1921—22 viste sig at være steget til mellem 9 og 10 Mill. Kr., maaske endda til over 10 Mill. Kr., en Stigning, som jo er saa voldsom, at den paa det stærkeste maa opfordre Lovgivningsmagten til at bidrage til at standse denne Udvikling, der saaledes synes at være foregaaet i Spring, som maa forekomme højest besynderlige. Men stillet overfor denne Viden har man fra et Flertals Side indenfor det høje Folketing indtaget den Stilling til dette Spørgsmaal, at man maatte gaa til en yderligere Forhøjelse af Maksimumbeløbet, og Flertallet stillede derfor Forslag om at fordoble det Maksimumbeløb, som Lovforslaget indeholdt, altsaa at gaa op fra 500 000 Kr. til 1 Mill. Kr. Dette Forslag har jeg tiltraadt, og jeg skal da tillade mig at anbefale det høje Ting at modtage det foreliggende Lovforslag med Velvillie,

idet jeg anbefaler det til hurtig Gennemførelse.

Gisselbæk: Da den højtærede Indenrigsminister nu saa udførligt har omtalt det Lovforslag, som her er til Behandling, skal jeg afholde mig fra at komme ind paa at gentage, hvad allerede er nævnt. Det er jo os alle bekendt, at der har gjort sig forskellige Opfattelser af Spørgsmaalet gældende ved Behandlingen i Folketinget, men jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget, som det her foreligger, til hurtig Fremme, og jeg kan føje til, at jeg anser Lovforslaget for en Overgangsbestemmelse, idet det jo kun drejer sig om Finansaaret 1922—23. Jeg hilser med Glæde, at det bliver saadan, at Kommunerne faar, hvad der er nødvendigt til at administrere Hjælpekasserne, men jeg kan ikke se, at det er fornøftigt, at disse store Beløb udredes af Statskassen, for det er jo vitterligt, at der har været udredt Beløb paa saa mange Omraader og under saa mange Forhold, at Staten ikke kan have noget Overblik derover. Derfor synes jeg, det er fuldkommen rigtigt, at Statens Tilskud er blevet begrænset. Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

C. F. Sørensen: Da vi fik Hjælpekasselovgivningen, var det jo et Udslag af humane Bestræbelser i Samfundet, gaaende ud paa at komme de trængende til Hjælp, som led under vanskelige Forhold og ellers var henvist til det offentlige Fattigvæsen. Man anerkendte fra Samfundets Side, at der var mange Borgere i vort Samfund, som midlertidig kom i Nød, som fortjente at hjælpes uden at skulle gaa ind under de Bestemmelser, som den almindelige Fattighjælp tvinger dem ind under. Statens Bidrag blev i de første Love, der blev vedtaget, fastsat til en begrænset Sum, som heldigvis paa Grund af den stadig stigende sociale Forstaelse rundt omkring i Kommunerne steg langsomt Aar efter Aar, indtil den efter Lov af 29. April 1913 sattes til 250 000 Kr. Disse Beløb blev, som jeg sagde, anvendt til midlertidig Hjælp til Folk, som var kommet i en pludselig Arbejdsløshed, hvor ingen anden Hjælp stod dem aaben, til Folk, som havde gennemgaaet en vanskelig og langvarig Sygdomsperiode, og gennem de senere Aar i større og større Udstrækning til at holde gamle Kvinder og Mænd, ikke mindst Kvinder, oppe, saaledes at de kunde holdes fri